

hotušského) faráře P. Františka Příkryla, který většinu obsahu časopisu vyplňoval místními pověstmi (1891–1910), přes krátkou, ale ne nezajímavou epizodu redigování paršovickým farářem P. Antonínem Sehnalem (1911). Hlavní pozornost je samozřejmě věnována období „druhého zakladatele“ Záhorské kroniky – Antonína Fröhlicha (v roce 1946 si příjmení počeštil na Frel), učitele v Dolním Újezdě, jenž dokázal vytvořit široký autorský okruh a s jeho pomocí vydávat pestré vlastivědné čtení (1925–1941), které ovšem stálo na odborně fundovaných základech, díky čemuž se k němu zájemci o místní historii (a další společenskovední obory) stále vracejí. Vydávání časopisu bylo zastaveno okupační správou v roce 1941. V roce 1946 bylo obnoveno, Frel zůstal redaktorem, ale vydavatelem se stala Okresní osvětová rada v Hranicích. V roce 1950 se život časopisu definitivně uzavřel, když v několika posledních ročnících dostávala stále větší prostor aktuální publicistika, tedy texty o budování nového (socialistického) řádu. Zastavení časopisu dává autorka do souvislosti s poklesem zájmu čtenářů a ekonomickými obtížemi. Vzhledem k tomu, že tentýž osud potkal většinu podobných časopisů a místních novin, mám tendenci v tom vidět spíše souvislosti politické.

Historie časopisu je v podání autorky chronologickým přehledem s řadou úryvků z redakční korespondence, ale osobní vztahy nechává záměrně stranou. Že v tomto ohledu by mohl vzniknout zajímavý portrét časopisu, ukazuje např. její následná studie o korespondenci Frela s Florianem Zapletalem (sborník Florian Zapletal – život a dílo, 2006), celé to střídání badatelských generací, vzájemná řevnivost autorů i to, do jaké míry Frel inicioval a spoluvytvářel texty jiných autorů, je rozhodně zajímavé.

Rejstříky jsou samozřejmě velice důležitým klíčem k bohatému obsahu časopisu. Záhorská kronika si je zasloužila už dávno. Díky Michaele Kokojanové-Haškové, že tu nelehkou a nevděčnou práci podnikla a dovedla až k vydání.

Nakonec připomeňme, že na stránce www.historie.hranet.cz/zk je od roku 2006 volně přístupná naskenovaná úplná řada Záhorských kronik, včetně málo dostupných prvních ročníků i 4. čísla ročníku 1940–1941, který se zachoval pouze v tiskařském obtahu.

JAROŇ ZÁHOREC

Zdeněk Fišer (ed.)

BUBLINKA ZE ŽIVOTA MORAVSKÉHO PAMĚTI MATĚJE MIKŠÍČKA

Brno, Maticе moravská – Výzkumné středisko pro dějiny střední Evropy: prameny, země, kultura, 2007, 570 s.

Matěj Mikšiček (1815–1892) je dnes známý především jako autor několika sbírek moravských pověstí. Své pestré životní příběhy vypsál v rukopise Bublinka ze života moravského, který poprvé (a teprve!) vyšel díky Zdeňku Fišerovi v roce 2007. Pro Hranice je zajímavé, že Mikšiček pracoval v letech 1863–1865 jako přednosta místní železniční stanice. Čile se zapojil do *české práce* v Hranicích a přispěl také několika motty do Scholzových Památek města Hranic (1864). V závěru paměti věnoval svému hranickému působení několik stran, dnes velmi zajímavých jako momentka města z dob, které jsou skoro neprobádány. V paměti mu zůstalo především komické nedorozumění se starostou hranické Besedy Hynkem Šudlekem, velkolepé rozloučení, které mu hraničtí přátelé uchystali, a pak také návštěva Františka Sušila v Hranicích a Milenově. Zajímavá četba!

JAREK UPOZORLIVÝ